

Kabouter Plop

Pol vlijt zich languit neer op het terras, in de schaduw van zijn protserige en pokkendure villa. Pf, wat is het christus heet vandaag! Eindelijk rust: zijn eega is met haar moeder op koopjesjacht in de stad. Hij sluit gelukkig de ogen.

“Hoi pipeloi!” klinkt het plotseling. Pol schrikt zich het habbiebabbie. Vol ontzetting ziet hij hoe zijn tuinkabouter hem vanaf het bloemenperkje dolenthousiast toezwaait. Met zijn extra extra small gestalte komt de ukkepuk maar ternauwernood boven de rododendrons en forsythia's uit. Het is toch altijd wat met die stomme cadeaus van mijn trouwma, sakkert Pol. Het tuinornament, excentriek uitgedost in boho-chic ornaat, veegt met zijn pinnenmuts de zweetdruppels van zijn voorhoofd en vervolgt: “Ça va, man? Ai, ik zie het al, si en la. Da's niet al te best. Waarschijnlijk van die verzengende hitte. Wat denk je, zal ik jou eens een glas ijsgekoeld gerstenat tevoorschijn toveren?” Pol ziet hoe de dwerg kabbalistische tekens in de lucht maakt en binnensmonds wat in het Lineair A prevelt, gevolgd door een luide “plopperdeplopperdeplop”. Tada! Prompt verschijnt een vers getapt witteke van Hoegaarden op tafel.

Het pintje smaakt. Pol moet toegeven dat het toch wel een straffe indianentruc is. Tot hij plots verbouwereerd vaststelt dat zijn betonnen lievelings-Boeddhabeeld is verdwenen. Een groot gat gaapt tussen de purperrudbeckia's. De tuinkabouter merkt zijn consternatie: “Tja, een kleine spill-over, niet te vermijden. Ik heb uiteraard massa en energie nodig om elementen te kunnen transmuteren. Je weet wel, de theorie van meneer Dinges, hoe heet die dekselse vent? Lavoisier? Of was het Sigaud misschien? Nu ja, ik kan er even niet op komen.

“Kijk niet zo sip”, vervolgt hij. “Zo speci was dat standbeeld van die soetraverkondiger nu ook weer niet. Ik heb er in elk geval op mijn beurt een droge keel van gekregen.” Hij maakt wat rare kringetjes in de lucht en sluit weer af met “plopperdeplopperdeplop”. Een heerlijke sex on the beach verschijnt. “Dat is eens wat anders dan apollinariswater”, nipt hij goedkeurend van zijn cocktail on the rocks. Maar achter zijn rug is ondertussen een hele rij palmboompjes verdwenen.

Pols protestkreten worden in de kiem gesmoord. “Zo heb je alvast geen last meer van de buxusmot”, reageert de tuinkabouter monter. “Nu ja, al deze voorwaarden staan, zoals je ongetwijfeld weet, beschreven in artikel negenennegentig van ons servicelevelagreement. Maar hosternokke, wie was die meneer die en die in 's hemelsnaam nu ook alweer? Ik zou het duizend keer zeggen. Goodhart, is 'm dat niet? Of nee, Van der Waals?” Hij schudt mistroostig het hoofd.

Vervolgens komt er een imposante hors-d'oeuvre op tafel. Plopperdeplopperdeplop! Ten koste van het tuinhuis weliswaar. (“De wet van Meden en Perzen? Neen, toch niet.”) En het fraaie gazon van Abessinisch gras wordt – plopperdeplopperdeplop – ingeruild voor een copieus dessertenbuffet. “Murphy? Weer mis!”)

Als uiteindelijk zijn volledige tuinmeubilair opgeofferd wordt voor een digestief onder de vorm van een Canadees whisky'tje schiet Pol in een Franse colère. “Als je dan zo nodig toch wil hocus pocus spelen, heb ik een beter idee”, sist hij. En dan samenzweerderig: “Mijn schoonmoeder, kan je die niet ... euh, je begrijpt wat ik bedoel. Massa en energie genoeg, in ruil voor die haaibaai kan je gemakkelijk al mijn spullen terugtoveren.”

De tuindwerg gaat meteen aan de slag. “Plopperdeplopperdeplop!” roept hij extatisch. “Aha, nu weet ik het weer: het is de ...” Vooraleer hij zijn zin evenwel kan afmaken verdwijnt hij abrupt. Pol ziet al zijn bezittingen met één seffens (een voor een dus) terugkeren. Gevolgd door ... zijn liefvallige schoonmoeder. “Wat zit je hier weer te zuipen en te nixen!” krijgt de xantippe. “Kijk naar dat gazon, dat moet asap gemaaid worden. Of wacht je op de kabouterijtjes misschien?” Pol sloft moedeloos naar het tuinhuis. Zijn vloek is tot in Tokio en Timboektoe te horen.

Shitterdeshitterdeshit!

Shoot-out

“Ach, God en klein Pierke kan het”, verzekert de tuindwerg met klem. Hij prevelt wat galimatias in het Malayalam, trakteert zichzelf op een pizza Margherita en fluit goedgehumtst een Mozartdeuntje. Così fan tutte, maar dan lofi – zoals het een béétje kabouter betaamt.